

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Sfântului Apostol, întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan

O, ce frumos, ce frumos este pentru cei din cer să vorbească Dumnezeu cu omul pe pământ, ce frumos! Această minune mângâie puterile cerești, mângâie sfinții, mângâie pe Dumnezeul lor. O, iată de ce iubesc atât de mult cei din cer acest așezământ sfânt, cetatea Mea cea de azi, așezată pe pământ de cuvântul Meu și de brațele celor ce-Mi sunt poporul Meu apropiat, și curge cuvântul Meu și se așază în cartea sa din zilele acestea spre mângâierea făpturii, că toată făptura tresaltă și se înfioară cu bucurie de nedescris când Eu, Domnul, grăiesc cuvântul vieții veșnice și-i dau veșniciei arvuna pentru ceea ce va primi în ea curând, curând.

Iar și iar grăiesc la voi și cu voi, fiilor, că am primire la voi și am cărare ca să vin și ca să intru, și frumoase sunt sărbătorile sfinte împodobite în minunea glasului lui Dumnezeu la masa lor de pe pământ! Ce fericire ar fi mai mare pentru cetele de sfinți ca și venirea Mea cu ei pe pământ, unde Ni se deschide și intrăm și grăim și lăsăm spre mărturie semn scris că am grăit, că am vizitat pământul și Ne-am însemnat pe el cu numele și cu lucrul cel de sus?

Încă o zi de cuvânt din cer la voi, fiilor de la izvor. În mijlocul vostru curge ca izvorul cuvântul Meu peste pământ. Această cetate poartă peste ea tronul cuvântului. Trebuie să fie prea încuiat la minte și la înțelegere omul care are parte să afle și să audă cine grăiește aici și să nu recunoască glasul Păstorului Hristos, Care Și-a dat viața pentru oile Sale.

Cel mai împodobit veșmânt pe care-l poate purta omul pe pământ este Hristos. Un așa om adună spre el pe cei blânzi și luminoși la inimă și la chip, dar și alungă pe cei întunecați și vicleni la inimă și la cuvânt, și așa se alege întunericul de lumină și se duce în lături, și rămân lumină cei ce iubesc pe Domnul și Îl descoperă în acest cuvânt sfânt. O, așa era pe vremea când Eu, Domnul, am venit pe pământ și M-am născut prunc și am crescut și am lucrat și M-am dovedit Dumnezeu din Dumnezeu, și Mi-am cules atunci o ceată de ucenici și am lăsat lor așezare bisericească, turmă aleasă prin har, ca să prăsească ea și să se înmulțească fiii împărăției lui Dumnezeu, noua împărăție între oameni pe pământ, iar cei întunecați la inimă și la chip stârneau duhul zavistiei și trimiteau furtuni peste cetele de creștini și încercau cu chinuri pe apostolii veghetori peste cei îmbrăcați în Hristos, și suferea pentru Domnul ei biserica Mea cea dintâi, iar slava ei creștea odată cu strămtorările de peste ea și se deschidea cerul sus și îmbrățișa la sine pe cei albiți prin foc, pe fiii împărăției cerurilor, abia născuți ei pentru taina vieții veșnice, și se zideau cete de sfinți veniți de pe pământ și înfrumusețau cerul aceste podoabe ale lucrării credinței, și ce frumos erau primiți în cer cei dintâi copii ai bisericii lui Hristos, întâii născuți ai ei, rodul lucrului Meu cel de treizeci și trei de ani pe pământ între oameni!

Fiilor, fiilor, pace vouă și în ziua aceasta, a treia zi de după praznicul Nașterii Mele cu sărbătoarea lui între voi! Voiesc să-i trag pe toți la Tatăl, pe toți care-Mi primesc cuvântul și credința cea pentru el, așa cum îi trăgeam la Tatăl pe fiii bisericii Mele acum două mii de ani și-i făceam pe ei podoabe în cer. Și acum, iată, zi de pomenire a bisericii de atunci, și scriem în carte numele mucenicului Ștefan, copil tinerel, dar plin de darul Duhului Sfânt, Care Se revărsa din gura lui spre mărturia Mea și a adevărului venirii Mele de la Tatăl pe pământ la oameni în vremea aceea pentru cei ce au crezut acest adevăr.

Dau glas acum acestui mărgăritar ceresc, și va mângâia și va bucura el pe cei din cer, și se va împărți pe pământ această mângâiere cerească, și nu mai este un loc mai dulce pe pământ ca și aici, unde vine Domnul cu sfinții Săi și cu izvor de cuvânt, înfășurând în slavă pe cei ce iau din cer înveșmântându-și viața. Amin.

— O, Doamne, o, Doamne, e mare această fericire, e mare, mare, și nici între cei din cer nu se găsesc cuvinte mari pentru ea ca să grăim mărirea ei. Suntem înveșmântați în ea, Tu ai zidit-o, Tu ai țesut-o pentru noi, cei ce Te-am mărturisit pe pământ cu credința, cu iubirea, cu cuvântul și cu viața noastră până la sfârșit, când ne-am mutat pe aripi îngerești în corturile sfinților Tăi.

O, Doamne, ar fi ceva mai întâi de grăit dintre toate câte ne stăpânesc aici cu fericirea lor, și care nu se suie la mîntea nici unui om de pe pământ această fericire ca s-o închipuie pe ea? O, ce măriri cuprind în cer pe cei care poartă duhul mărturiei pe pământ, Doamne Iisus!

O, ce mult ai iubit lumea, Doamne, mult ca și Tatăl, Dumnezeule Fiu! Te-a trimis Tatăl în lume din pricina multei Lui iubiri pentru ea. Să audă lumea grăirea mea, a mucenicului Tău Ștefan, acum două mii de ani mărturisitor peste cei necredincioși ai lui Israel, și care au fugit de Tine bîlbâindu-se în vârful limbii că rămân cu Dumnezeul lor.

O, câtă șiretenie pe cei necredincioși, Doamne! Le spun eu acum la cei ce au cunoscut acest cuvânt al Tău de azi, și care, vezi Doamne, s-au tras în lături dacă nu le-a plăcut de viața Ta cu ei, de s-au dus să stea cu Dumnezeul lor, cu ceea ce le-a fost lor plăcut și ușor, că au făcut aceștia ca fiii lui Israel și au mințit asupra Ta și a mersului Tău cu poporul rămas, și cu care Tu mergi mai departe. Iar eu îi întreb pe ei, pe cei care s-au tras în lături, îi întreb: cu care Dumnezeu au rămas și ai cui mai sunt ei acum și cui slujesc și ce slujesc dacă mai slujesc? O, că mai bine era lor să faci cu ei cum ai făcut cu mine acum două mii de ani ca să nu mă pierd din slava slavei Tale și ca să nu-mi împart în două viața și iubirea, sau să mă câștige de tot cărarea omească, pe care rămân cei ce-și frâng cărarea spre Tine și se aleg cu alta, așa cum pășesc cei ce se uită în lături sau înapoi, după ce gustă din plin din dragostea Ta pentru oameni, și cu care Te faci cuvânt peste pământ, Doamne.

O, cât de mare, cât de mare este iubirea Ta, Bunule! Nu m-ai lăsat să mă clatin când se putea întâmpla aceasta, și numaidecât m-ai luat în corturile cerești, ca să nu pierd din piept harul cu care m-ai acoperit de slava Ta, și prin care Te mărturiseam celor răzvrățiți și dușmani pe lucrarea Duhului Sfânt, Care însorea lumea pe vremea aceea și-i chema la lumină pe cei săraci cu duhul ca să faci din ei podoabe pentru cer, mângâiere părinților de sus și proorocilor și sfinților, care așteaptă strigând de șapte mii de ani: până când, Doamne?

O, ucenici mici și puțini în mâna lui Hristos prin lucrarea cuvântului Său de peste voi, o, în-suflețiți-vă unii pe alții prin har și pentru har și fiți bucurie mare pentru cei din cer pe pământ, că vine cerul pe pământ atât de mult, atât de mereu, atât de bogat în cuvânt și în har în zilele voastre cu Domnul. Cereți putere, și veți avea, că Domnul are fluvii de har pentru cei ce sunt cu El pe cale. Dați lumii lumină, pedepsiți cu ea întunericul lumii, că lumea s-a întors de la Domnul prin oamenii care au ales întunericul, dar facerea toată așteaptă pe Domnul și pe voi, și toată firea suspină și strigă: Vino, Doamne, vino! O, strigați și voi victoria Domnului să vină, mareața biruință a Mielului, căci cerul așteaptă. Sunteți firavi, sunteți plăpânzi? O, nu! Cereți din cer! Grăiți cu cerul, grăiți cu Domnul, aceasta trebuie mult. Iată câtă grăire din cer peste voi! Tot așa să urce de la voi spre Domnul minunea aceasta. Curge harul din deajuns, iar voi sunteți puținei, căci duhul lumii a înghițit lumea oamenilor, că aproape nu mai are la cine să strige Domnul și să fie auzit, căci lumea e închisă în întuneric. E nevoie de zdrobit porțile întunericului ca să intre lumină în oameni, și iată, încă nu cred pe Domnul venit în cuvânt pe pământ, nu-L cred cei ce s-au așezat mari peste turmele de oameni și-și zic păstori de suflete, și cheia e luată de ei, și nu pot oamenii ieși să primească lumina cuvântului de sus pentru vestea învierii și a înnoirii a toate, precum este scris de înnoirea lumii, iar Mirele vine, vine și tot vine, și somnul îngreiază pe cei ce nu ies întru întâmpinarea Lui ca să-I deschidă și să-I cânte Celui sfânt venirea, de a Cărui mărire e plin cerul, e plin pământul peste tot.

Hai, hai, însuflețiți-vă tot mai vii, copii de la sfârșit! E vremea voastră, hai! Cuvântul lui Dumnezeu este cu voi și peste voi. El este cel ce poate și cel ce împlinește, și iată, în sărbători venim la voi cu Domnul. Strigăm cu voi, strigați cu noi, hai! Amin.

— O, iată, lecții de dragoste de Dumnezeu, fiilor, și de însuflețire pentru ea. E freamăt între cei din cer în ziua aceasta. Mucenicul Ștefan, copilul cu pieptul plin de har a însuflețit aici la voi duhul, și saltă cei din cer înaintea râvnei lui plină de îndemn cu putere în el pentru voi. O, multă iubire trebuie lucrată, multă, ca să fie și ca să nu lipsească ea de pe masa voastră cu Domnul. Iubirea de Dumnezeu aduce toată puterea și toată lucrarea care trebuie să umple acum lumea cu rodul ei cel de aici. Pentru această minune trebuie ascultare, fiilor, și trebuie mereu grijă pentru ea, grijă și împlinire. Cine mai are curajul să se simtă firav sau plâpând la strigarea cea din cer, când Eu, Domnul, chem la oaste cerul ca să lupte pentru ziua biruinței împotriva întunericului de pe pământ și să ajute lucrului Meu cu voi și slavei cea de după el? Poporul care vine și tot vine ca să Mă ia de la voi, o, au fiecare treburile lor cei ce sunt acest popor oaspete. Știu acest adevăr, iar voi sunteți osteniți și puținei. O, ce să facem?

Fiilor, fiilor, chemați oștirile cerești! Cei din cer nu mai au decât să ajute mersului Meu cu voi. Această cetate trebuie îngrijită mult și mereu, și trece peste puterea voastră, dar nu mai avem și pe alții, voi știți aceasta. O, lucrați totul cu ascultare, fiilor. Ascultarea face o mulțime de lucruri care sunt de făcut. Ea le diriguie sănătos pe toate. Ascultarea face ordine și binecuvântare mare și spor sfânt, voi știți aceasta. Cereți de la Mine să vă însănătoșesc în vremi de neputință și cereți iubirea să vă crească, iar duhul frăției să vă aducă la asemănarea dintre voi din zi în zi mai mult, ca să vă fie la toți la fel măsura dreaptă pentru jertfa voastră de zi cu zi pentru toate lucrările care se cer așezate peste cetate, și, iarăși, în vremi de strâmtorare de timp pentru zilele de pregătire a praznicelor sfinte când ele vin să se așeze pentru primire de popor oaspete la izvor, popor călător spre Domnul.

Ne întărim unii de la alții și ne dăm îndemn, iar Tatăl vede și trimite puteri pentru Noi cu voi, și pentru voi cu Noi și mergem, și mergem, fiilor, că nu e de stat sau de odihnit prin greu, și e de mers. Auziți? E tot de mers mereu, mereu, fiilor. Amin, amin, amin.

27-12-2017/09-01-2018